

ὁποῖος τὸν εἶχε πληροφορήσει δι' ὅλα τὸσον ἀφιλοκερδῶς. Ἐβοήθησε μάλιστα τὴν κυρίαν Φέχτελ νὰ τον ἐκδύσει καὶ νὰ τον βάλῃ εἰς τὴν κλίνην του νὰ κοιμηθῇ.

Ἐνθυμηθεὶς τότε ὅτι ὁ λόρδος δὲν εἶχε στενοχωρηθῆ καθόλου εἰς τὴν χαράδραν διὰ τὴν φάξην τὸν ἀδελφόν του Γάστωνα, δὲν ἐστενοχωρήθη περισσότερον καὶ ὁ Φραγκίσκος διὰ τὴν φάξην τὰ ρούχα τοῦ λόρδου καὶ μετὰ μεγάλην του εὐχαρίστησιν εὐρήκεν ἐκεῖ ἀκριβῆ καὶ λεπτομερῆ πίνακα τῶν στρατευμάτων τῆς φρουρᾶς, καθὼς καὶ μίαν διαταγὴν ὑπογεγραμμένην ἀπὸ τὸν δούκα τῆς Ἀλβεμαλῆς, ὁ ὁποῖος παρήγγελλε νὰ ἀφίνοιν ἐλευθερὸν τὸν κομιστὴν τῆς εἰρημένης διαταγῆς νὰ εἰσέρχεται καὶ νὰ ἐξέρχεται, εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός.

— Ἀγαπητῆ μου κυρία Φέχτελ, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ἀφοῦ ἐπέτυχεν ἐκεῖνο τὸ εὐρημα, ἡ ἀποστολὴ μου ἐτελείωσε πλέον. Διὰ νὰ μὴ σας ἐκθῶ εἰς τὴν μανίαν αὐτοῦ τοῦ ἐλεεινοῦ θ' ἀντιγράψω ἀμέσως τὸν πίνακα, διὰ νὰ μείνῃ εἰς αὐτὸν τὸ πρωτότυπον. Αὐτὴ ὅμως ἡ ἀδεία μου εἶνε ἀπαραίτητος διὰ νὰ ἐξελεθῶ ἀπὸ τὰ ὄχυρά μου ἂν ὅμως ἀρίστετε τὸν Γιωργάκη σας νὰ με συνοδεύσῃ, θὰ σὰς τον στεῖλω πίσω μαζί με τὸ χαρτί, ἔπειτα ἀπὸ δύο ὥρες τὸ πολὺ. Αὐτὸ τὸ κτήνος θὰ ρουχαλιῇ ἕως τότε, καὶ δὲν θ' ἀντιληφθῇ τίποτε.

Μίαν ὥραν ἀργότερα, ὁ Φραγκίσκος παρουσιάσθη εἰς τὸ παραπῆρυ τῶν τεύχους. Ὅπισθεν του ἐβαδίζεν ὁ μικρὸς Γιωργῆς Φέχτελ φορτωμένος μετὰ μίαν πελωριανὴν μπουκάλαν.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ φυλακτεῖον, νῆα τρομάρα! ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειτο ἐκεῖ, δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ ὁ γνωστός μας σηματοφόρος Φὸν Τούφφελ.

— Μπα! τοῦ λόγου σου εἶσαι, φιλαράκο μου; εἶπεν ὁ Γερμανὸς ποῦ τὴν εὐρήκεν, παρακαλῶ, αὐτὴν τὴν ἀδειαν; Ὁ Φραγκίσκος δὲν τὰ ἔχασεν. Ἡ ἱστορία του ἦτον ἔτοιμη.

Μεταχειριζόμενος ἄλλην μίαν φορὰν τὴν φλαμανδικὴν του προφορὰν, διηγήθη ὅτι ὁ λόρδος εἶχεν ἐξυπνήσῃ διὰ νὰ ζητήσῃ νὰ ξαναπῆ. Δὲν ἠθέλησεν ὅμως τζινέβραν' εἰήτησεν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ποτόν, ποῦ κατασιμεύαζον οἱ καλόγηροι τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀράνδου, ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὴν Δεναίαν. Ὅταν ὅμως τοῦ εἶπαν ὅτι δὲν ὑπῆρχε τέτοιον ποτόν μέσα εἰς τὴν πόλιν, ἀπήτησε νὰ πᾶν νὰ του φέρουν ἀπὸ τὸ μοναστήρι τὸ ἴδιον καὶ δι' αὐτὸ ἐνεπιστεύθη τὴν διαταγὴν τοῦ δουκὸς τῆς Ἀλβεμαλῆς εἰς τὸν Φράντς. Ὁ σηματοφόρος Φὸν Τούφφελ ἦτο παλαβωμένος ἀπὸ τὴν ἀγαλλίασιν.

— Μωρὰ τί ἄνδρας, ἀλήθεια, τί ἄνδρας! Ἐ! καὶ νὰ τὸ μάθαινε ὁ δούξ! Μόλαταῦτα, ἐδῶ εἶνε ἡ διαταγὴ, καὶ

δευτέρως λόγος δὲν χωρεῖ... Κατεβάστε τὸ γεφύρι! δίσταξε τοὺς φρουροὺς στρατιώτας.

Μόλις τὸ στενὸν σανίδωμα ἤγγισε τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς χάνδακος, ὁ μικρὸς μας φίλος ἐπροχώρησε νὰ περάσῃ ὅταν δὲ ἐφθασεν εἰς τὸ μέσον, ἐστάθη.

— Γιωργῆ! ἐφώναξε, Γιωργῆ! φέρε τὴν μπουκάλα ποῦ ἔπῃγα νὰ ξεχάσω!

Ὁ Γιωργῆς τότε ἔτρεξεν εἰς τὸ μέσον τῆς κινήτης γεφύρας, καὶ, καθὼς ἐνεχειρίζεν εἰς τὸν σωτήρα του τὴν μπουκάλαν, ἔλαβεν ἀπὸ αὐτὸν τὴν ἀδειαν τοῦ λόρδου καὶ τὴν ἐκρυψε μετὰ τὸν πόδα ἀπὸ τὴν βέσταν του. Καὶ γεμάτος χαρὰν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, ὁ Φραγκίσκος ἀπεμακρύνθη τότε μετὰ ταχὺ τὸ βῆμα.

Ἐξαφνα, καθὼς ἐπερνοῦσε κοντὰ ἀπὸ κατὶ πυκνὰ χαμόκλαδα, δύο σκιαὶ ἐξεφύτρωσαν ἐμπρὸς του· αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ ἦρωας μας ἐνόμισεν ὅτι ἦτο χαμένος διότι, μετὰ τὸ φέγγος τῆς σελήνης, εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὴν στολὴν τῶν αυτοκρατορικῶν δραγόνων τοῦ πρίγκιπος Εὐγενίου.

(Ἔπεται συνέχεια.)
ΚΙΜΟΝ ΔΑΚΙΑΝῆ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Ε. Δὲ Ἀσμ.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΚΟΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΙΡΟΣ εἶνε θαυμάσιος. Κανένα σύννεφον δὲν ἀμαυρῶναι τὸν οὐρανὸν καμμία ἐκλειψὶς δὲν ἀπειλεῖ πλέον τὸ λαμπρὸν ἄστρον τῆς ἡμέρας. Μόλις δύση αὐτὸ, ἀναλαμβάνει τὸ ἔργον του ἡ σελήνη. Εἰμπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ κανεὶς ὅτι αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα νῦξ δὲν ὑπάρχει. Ἄν σὰς ἔλεγε λοιπὸν κανεὶς ὅτι βαδίζομεν ἄλλοθεν πρὸς τὸ σκότος, θὰ τὸ ἐπιστεύατε;

Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθινόν... Συλλογισθεὶτε ὀλίγον. Τώρα ἔχομεν τὴν λεγομένην Ἰσημερινὰν. Ὁ ἥλιος ἐξυπνᾷ εἰς τὰς ἑξ καὶ κοιμάται εἰς τὰς ἑξ. Ἐπομένως ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας δώδεκα καὶ ἡ νῦξ ἄλλας τόσας ἀκριβῶς. Φῶς καὶ σκότος διαμοιράζονται τὴν βασιλείαν ἐπὶ τοῦ κόσμου μας ἐξίσου· καμμία διαφορὰ, καμμία ὑπεροχὴ ἐδῶθεν ἢ ἐκεῖθεν· πλήρης ἰσότητος, μωθηματικὴ ἀκρίβεια, φθάνουσα μέχρι δευτερολέπτου.

Ναί· ἀλλὰ μὴ λησμονήτε ὅτι ἡ Ἰσημερία μας εἶνε φθινοπωρινή. Ἡ δὲ φθινοπωρινὴ Ἰσημερία διαφέρει ἀπὸ τὴν ἄλλην, τὴν ἰασημῆν, διότι τότε, — 9 Μαρτίου, — εὐθὺς μετὰ τὴν ἐξίσωσιν ἡμέρας καὶ νυκτός, ἀρχίζει νὰ μεγαλύνῃ ἡ

ἡμέρα· ἐνθ' ὧρα, — 9 Σεπτεμβρίου, — μετὰ τὴν ἰδίαν ἐξίσωσιν, ἀρχίζει νὰ μεγαλύνῃ ἡ νύκτα.

Καὶ θὲ μεγαλὸν ἢ νύκτα, θὰ μεγαλύνῃ, θὰ μεγαλύνῃ... ἕως νὰ γίνῃ μία ἀπεραντὴ νύκτα ἀπὸ δεκαπέντε ὥρας, ἐνθ' ἡ ἡμέρα θὰ κατατῆσθαι νὰ ἔχη μόνον ὥρας ἐννέα! Οὕτω θὰ φθάσωμεν εἰς τὰς λεγομένας χειμερινὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου. Μόλις τὴν 9 Δεκεμβρίου θάρχησῃ πάλιν νὰ μεγαλύνῃ ἡ ἡμέρα. Ἄλλ' ἀνεπαίσθητος· καὶ ὅλον τὸν Δεκέμβριον, καὶ τὸν Ἰανουάριον, καὶ τὸν Φεβρουάριον θὲ ἔχομεν ἡμέραν μικροτέραν τῆς νυκτός, ἕως ὅτου φθάσωμεν πάλιν εἰς τὸ ποθητὸν ἰσοῦγιον, εἰς τὴν ἰσημεριαν τοῦ Μαρτίου.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς μίαν περίοδον ἐλαττώσεως τοῦ φωτός καὶ αὐξήσεως τοῦ σκότους. Ὅπως σὰς ἔλεγα εἰς τὴν ἀρχὴν, βαδίζομεν ὄλονεν πρὸς τὸ σκότος. Ὁ ἥλιος θὰ μᾶς ἔρχεται τώρα ἀργὰ καὶ θὰ μᾶς ἀφίξει ἔνωρίς. Καὶ τί ἥλιος! χαμηλός, ἀδύνατος, ὠχρὸς, πολλάκις σκεπασμένος μετὰ σύννεφα, ἥλιος τελοσπάντων χειμερινός. Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ χειμὼν! Ἀντὶ νὰ σὰς εἴπω βαδίζομεν πρὸς τὸ σκότος, θὰ ἦτο τὸ ἴδιον νὰ σὰς ἔλεγα βαδίζομεν πρὸς τὸν χειμῶνα. Ἐλάττωσις τῆς ἡμέρας καὶ αὐξήσις τῆς νυκτός, σημαίνει ἐλάττωσιν τοῦ φωτός καὶ τῆς θερμότητος, αὐξήσιν τοῦ σκότους καὶ τοῦ ψύχους. Ὡς νὰ ἐλέγαμεν ἐλάττωσιν τῆς ζωῆς καὶ τῆς χαρῆς.

Αὐτὸς εἶνε ὁ χειμὼν. Φυσικῶς αὐτὸς εἶνε: σκότος, ψύχος, λύπη, μελαγχολία. Ἡ φύσις ληθαργεῖ, περιπίπτει εἰς νεκροφάνειαν, φαίνεται ὡς πτώμα. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, τέκνον τῆς φύσεως, ὑποφέρει ὁμοίως... Ἄλλ' ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος — διότι ὑπάρχει καὶ ἄνθρωπος... τεχνητός. Αὐτὸς εἶνε τέκνον τῆς κοινωνίας, τοῦ πολιτισμοῦ· καὶ καθὼς ξεύρετε, ὁ πολιτισμὸς δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ πολεμῇ καὶ πολλὰκις νὰ νικᾷ τὴν φύσιν. Διὰ τοῦτο ὁ τεχνητός, ὁ πολιτισμένος ἄνθρωπος δὲν αἰσθάνεται τόσον πολὺ, ὅσον οἱ ἄγριοι πρόγονοί του, τὴν λύπην καὶ τὴν μελαγχολίαν τοῦ χειμῶνος. Ἀπλοῦστα διότι δὲν αἰσθάνεται τὸ ψύχος του καὶ τὸ σκότος του. Εἰξεύρει νὰ μύνηται, νὰ νικᾷ. Τὰ ηλεκτρικὰ φῶτα καὶ τὰ καλοριφέρ ἀντικαθιστοῦν τὸν ἠλαττωμένον ἥλιον. Μέσα εἰς τὰς πλουσίας οἰκίας, ὑπάρχουν ταπητόστρωτα δωμάτια μετὰ θερμότητα, μετὰ ἄνη, μ' εὐδαιαν ἀνοιξίεως. Κ' ἐκεῖ-μέσα, τὸν χειμῶνα, οἱ ἄνθρωποι ζοῦν, κινουῦνται, διασκεδάζουν ἢ ἐργάζονται, μετὰ χαρὰν ἀνοιξιάτικην. Ἡ τραχύτης τῆς ἐποχῆς, διὰ τῶν τεχνητῶν μέσων, γίνεται ἀνεπαίσθητος. Καὶ ἡ εὐτυχία ὑπὸ τὴν χειμερινὴν στέγγην βασιλεύει, ὅπως τὸ καλοκαίρι εἰς τὸ ὑκαίθρον!

Ἄλλὰ... ἡ φύσις εἶνε φύσις. Τὸ ἔχομεν μέσα μας, εἰς τὸ αἷμά μας, καὶ μετὰ τὰ τεχνητὰ μέσα, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν αἰσθανώμεθα κάποτε τὴν ἐλάττωσιν αὐτῆς τῆς φυσικῆς εὐτυχίας. Διὰ τοῦτο ἡ ἐποχὴ αὐτὴ μᾶς γεννᾷ μελαγχολίαν, χωρὶς νὰ τὸ θέλωμεν, χωρὶς νὰ ἔχομεν κανένα λόγον ἰδιαιτέρων. Ἀπλοῦστα, ἀντανακλᾷ εἰς τὴν ψυχὴν μας ἀόριστος ἡ μελαγχολία τῆς φύσεως, τῆς μεγάλης καὶ αἰωνίας μητρὸς, διὰ τὴν ὁποίαν τὰ ηλεκτρικὰ καὶ τὰ καλοριφέρ δὲν εἰμποροῦν βέβαια νὰντικαθιστήσουν τὸν λαμπρὸν ζωοδότην, ὁ ὁποῖος ὄλονεν τὴν ἀφίξει... Εἶνε μελαγχολικὸν τὸ φθινόπωρον, καὶ ὅλοι οἱ ποιηταί, ποῦ αἰσθάνονται τὰ πράγματα βαθεῖα, μετὰ μελαγχολίαν τὸ ζωγραφίζουν εἰς τὰ ποιήματά των...

Εὐτυχῶς, δι' ἡμᾶς τοὺς κατοίκους τῶν εὐκράτων χωρῶν, διαρκεῖ τόσον ὀλίγον! Ἔως νὰ γυρίσωμε νὰ ἰδοῦμε, περὶ τὸ φθινόπωρον, καὶ πρὶν τελειώσῃ ὁ χειμὼν, ἀρχίζει ἡ ἀνοιξίς. Ἡ ἐποχὴ τῆς μελαγχολίας εἶνε ὡς μίαν μικρὰ παρεμβάσις, εὐχάριστος καὶ αὐτὴ διὰ τὴν ποικιλίαν. Τὸ παροδικὸν σκότος μᾶς κάμνει νὰ ἐκτιμῶμεν περισσότερον τὸ φῶς, καὶ νὰ τὸ ποθῶμεν καὶ νὰ τὸ χαροῦμε καλλίτερα ὅταν θὰ ἔλθῃ. Κ' ἔρχεται τόσον γρήγορα! Ἀπὸ τὰς 9 τοῦ Σεπτεμβρίου ἕως τὰς 9 τοῦ Δεκεμβρίου, — τί εἶνε τρεῖς μῆνας λυπημένοι καὶ σιωπηνοί, ἐμπρὸς εἰς ἄλλους ἐννέα γεμάτους φῶς καὶ χαρὰν!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ
ΚΕ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ

[Ἴδε τὴν προκήρυξιν, φύλλ. 23, σελ. 182.]

Τὸ ἀγγλικὸν κείμενον ποῦ ἔδωσα πρὸς μεταφράσιν ἦτο ἐμμετρον. Δὲν ἀπέκλεια ὅμως καὶ τὴν μεταφράσιν εἰς πεζόν. Διὰ τοῦτο ἔλαβα τριῶν εἰδῶν ἀπαντήσεις: πεζὰς, ἐμμέτρους καὶ... μικτὰς (δηλαδὴ ἐμμέτρους, ἀλλὰ μετὰ χωλοῦς στίχους, καὶ χωρὶς ὁμοιοκαταληξίαν.)

Ἀπὸ τὰς μεταφράσεις εἰς πεζόν, ἡ ποιητικώτερα καὶ ἡ ἀκριβεστέρα εἶνε ἡ μεταφράσις τῆς Ἀριάδνης. Διὰ τοῦτο βλέπετε νὰ τὴν βραβεύω μετὰ τῶν ἐμμέτρων. Ἐπρεπε ὅμως νὰ προτιμήσω διὰ τὸ πρῶτον βραβεῖον μίαν ἐμμετρον. Τί τὰ θέλετε! Ἐταν τὸ πρῶτότυπον εἶνε ποίημα σωστόν, καὶ ἡ μεταφράσις πρέπει νὰ εἶνε ποίημα.

Τρεῖς ἐμμετροὶ μεταφράσεις διαφιλονεικοῦν τὸ πρῶτον βραβεῖον: Ἀρετὰ κανονικὴ ἡ μεταφράσις τοῦ Αἰλλίου Ἀρστέιδου, μετὰ πλουσίας ὁμοιοκαταληξίας,

μετὰ πολλοὺς ὠραίους στίχους καὶ μετὰ ὀμαλὴν γλῶσσαν. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὅμως ὑπάρχουν στίχοι βεβιασμένοι καὶ μεγάλοι ἐλευθερίαι χάριτι τοῦ μέτρου. Ἐξαφνα, διὰ νὰ ὁμοιοκαταληκτῆσθαι μετὰ τὸ μέλι, ὁ μεταφραστὴς ἀναγκάζεται νὰ προσθήσῃ διὰ τὸ μέλισι:

Ποῦ τὸν χειμῶνα ἔμμεν κλειόμενον ὀστην κν-
[ψέλη,

ἐννοια, τῆς ὁποίας οὔτε ἔγχοσ ὑπάρχει εἰς τὸ πρῶτότυπον. Ἐν τούτοις, χωρὶς δυσαρέσκεια θὰ ἐβράβευα αὐτὴν τὴν μεταφράσιν, ἂν... δὲν ὑπῆρχε καλλίτερα.

Πολὺ καλὴ ἡ μεταφράσις τῆς Θεοδώρας Δημ. Τασοῦλη. Δυστυχῶς, ἡ γλῶσσά της, ὑπερβολικὰ λογία καὶ καθαρεύουσα, εἶνε ἀκατάλληλος διὰ παιδικὸν ποιημάτακι. Κρίνατε ἀπὸ αὐτὸ τὸ τετραστίχον:

Ἄκουσον πῶς αἱ μέλισσαι βομβοῦσαι ἀν-
[φροντα
Ἴδὲ καὶ ὁ κορυδαλὸς πῶς ἀρτίζει τὸν ἀέρα.
Εἰς ἠλιόλουστον περὶν αἱ μνῖαι ἀλωροῦνται,
Κόρη μικρά, ἀνοιξίεως ἀνέτειλεν ἡμέρα!

Παρακάτω ἔχει καὶ τὴν φράσιν «ἐκάθηρε τοὺς οὐρανοὺς», ποῦ μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν ἔστρέκετο οὔτε εἰς τραγωδίαν τοῦ Βερναρδάκη.

Ἡ μεταφράσις τῆς Γοργοπτερῆς Ἐλπίδος εἶνε ἡ ἀνωτέρα ὄλων. Ὅσον πρέπει πίστη καὶ ὅσον πρέπει ἐλευθερία, ἀποτελεῖ ἓνα ποιημάτακι εὐμορφὸν ὅσον εἶνε σχεδὸν καὶ τὸ ἀγγλικόν. Ἐχει βέβαια καὶ τὰ ἐλαττωματάκια της. Π: χ: ἀντὶ χρυσαλλίδα ἤθελα νὰ ἔλεγε πεταλούδα (ἡ χρυσαλλίς εἶνε ἄλλο· ἂν θῆλη κανεὶς ἑλληνικὰ, πρέπει νὰ τὸ πῆ ψι-
χη.) Ἐπειτα ἔχει ἓνα μέρος κοράκια, ἐνθ' τὸ πρῶτότυπον λέγει κοροῦνες. Εἰς τὸ τέλος ὁμιλεῖ καὶ περὶ προσευχῆς, ἐνθ' τὸ πρῶτότυπον ἀρκεῖται εἰς τὴν ἐγνωμοσύνην. Ἄλλ' αὐτὰ εἶνε ἀσήμαντα, ὅταν τὸ σύνολον εἶνε τόσον καλόν.

Διὰ τὰς ἄλλας μεταφράσεις εἶνε ἀδύνατον νὰ ὁμιλήσω λεπτομερῶς. Ὑπάρχουν καὶ ἀρετὰ καλαί, ἀλλ' ὑπάρχουν εἰς τὸ σωρὸν καὶ τόσα λάθη, καὶ τόσαι παρανοήσεις τοῦ κειμένου! Θὰ σὰς εἴπω μόνον, διὰ νὰ γελᾶσθε, ὅτι δύο-τρεῖς τὸ little maiden (μικρὰ κόρη) τὸ μεταφράσαν... πῶς νομίζετε; Πολυτρίχι!

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ Γοργοπτερῆ Ἐλπίς [15ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αἴλιος Ἀριστιόδης [12ε]. — Θεοδώρα Δημ. Τασοῦλη [10ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀριάδνη [9ε] — Μαρουσία [8ε]. — Ἀργασιάνη [8ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5ε] εἰς ἑκάστον): Ἀλυπτιανὸς Φοῖβη. — Βενιαμὴν ὁ Λεβίος. — Ἀπότομος Ἀντὴ. — Δάσος Φοινίκων. — Ἐπαῖνος τῆς Ἀγγλίας. — Κρίνος τοῦ Ἀγγέλου. — Ἰσιπόλυτος Στεφανηφόρος. — Χειμῶνανδρον. — Διέφυλος Ἀστός. — Ἐφροία Ἀρταμῖς. — Κίτρινη Μάσκα. — Κυματίζουσα Σημάτα. — Ἄντρα τοῦ Ζαντίου. — Νυκτοκόραξ.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2ε] εἰς ἑκάστον): Κόκκινον Κρίνον. — Δίχρωμος Φούξια. — Ἰθαδὸς. — Τάκης Χ. Μεγαρίτης. — Ἀνδρέας Ἀνδρῆος. — Κων. Κ. Ἠλιάδης. — Π. Α. Παργασιόπουλος. — Μικρὸς Ἀθηναῖος. — Πομπάτος Ἐριθῆς. — Μικρὸ Διαβολάκι. — Μαργαρίτος Μενεξῆς. — Διαμαντὸς Σπ. Γαλιάνος. — Σκεπτεμένος Ἠλιοφρίτης. — Β. Σανθάκης. — Μυστηριώδης Φύσις. — Στρατηγὸς Μασθλέρ. — Μπάτης τοῦ Σαρανικῶν. — Χριστιανὴ Παρθένος. — Κωνσ. Π. Δαδύλου. — Νικόλαος Φ. Οἰκονομῆπουλος. — Σανθὸς Βοσκός. — Γλαῦξ τῆς Ἀθῆναι. — Ὁρῶν Ἀμάραντος. — Ἐρμούδον Προσαπίτου. — Β. Χ. Στέλογλου. — Προὴ τοῦ Ζεφύρου. — Ἐσπ τῆς Ἑλλάδος.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΦΩΝΗ

(Ἡ βραβευθεῖσα μεταφράσις)

Νὰ με! ἔφθασα, μικρούλα,
Μετὰ τοῦ ἡλίου τὴ λαμπράδα,
Μέλι φέρνω ἄτὸ μέλισι,
Στὸ δένδρον τὴν πρασινάδα,
Φύλλα κι' ἄνθη στὰ κλαριά·
Κόρη, δὲν εἶμαι μακρὰ!

Ἐφθασ' ἔφθασα! Νὰ, ἄκου
Τὸ μέλισι πῶς βουίζει
Κι' ὁ κορυδαλὸς ἐπὶ τὴν
Τουράνεθ πῶς φτερουγίζει,
Τὰ μυγάκια ἐπὶ τὸν ἀέρα
Νὰ, πετούν... Δὲν εἶμαι πέρα!

Τὰ ἀρνάκι' ἄκου! βελάζουν,
Κρά-κρά κάνουν τὰ κοράκια,
Καὶ γεμίζουν τὸν ἀέρα
Μετὰ γλυκὰς φωνὰς πουλάκια,
Νὰ κ' ἡ πρώτη χρυσαλλίδα
Μετὰ τὸν ἥλιον τὴν ἀκτίδα!

Στρέψε, κύτταξ ἀπ' τὴ γῆ μας
Ἔως τουράνου τὰ κάλλη·
Ὁ Θεὸς γλυκὰ μαθαίνει
Τὸ πουλάκι νὰ σοῦ ψάλλῃ
Καὶ γιὰ σένα δίνει τώρα
Τ' ἀνοιξιάτικα του δῶρα.

Καθαρίζει τὰ οὐράνια
Καὶ τὴ γῆ πρασινοῦνται,
Γιὰ τὴν τέφρην, τὴν τροφή σου...
Τῶρ ἀπὸ Εὐγνωμοσύνης
Ἄς ὑψώσῃ κ' ἡ ψυχὴ σου
Τὴν ἀθήα προσευχῆ σου.

ΓΟΡΓΟΠΤΕΡΗ ΕΛΠΙΣ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

— Ὁραῖο παράδειγμα θὰ δώσωμε στὰ παιδιὰ! εἶπεν ἡ Γρατοιέλλα.

— Δὲν ἔρχεται ὁ κόσμος στὸ θέατρο γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴν Ἀμαρτωλῶν Σωτηρίαν οὔτε νὰ πῆ τὸ Ἐλεησὸν με ὁ Θεός, παρὰ γιὰ νὰ διασκεδάσῃ... αἱ, κυρὰ-Βερτράνδαινα;

— Ἐννοεῖται!

— Ναί, μὰ ὄχι εἰς βάρος ἐκείνων, που πρέπει νὰ σεβώμεθα. Θὰ μου φαίνονταν πῶς βρίζω τὸν καίμενον τὸν παπποῦ μου.

— Ὡ! ὅσο γι' αὐτὸ! φαντάζεσαι λοιπὸν πῶς δὲν ἔχει τὰ γελοῖά του κι' ὁ γέρο-φαρομάλλης σου;

— Νὰ προσέχετε, κυρία, ἐγὼ δὲν ἔ-

χω τίποτε μαζί σας, μά, αν τα βάλετε με τον καλό μου τον Γέρο...

— "Ε, τι θα γίνει τότε; — Μπορεί να σας συμβή τίποτε κακό. — Νά δα ή ώρα! μάς φοβερίζει κι δλας! είπεν ή Βερτράνδαινα.

— "Α! αν θαρρή πώς τηνε φοβάμαι, είπεν ή Μουρμούρα, ξέρω εγώ το μέσον να την κάμω να υποχωρήση.

— "Το μαντεύω, είπεν ή άλλη.

— "Φτάνει να τους κόψωμε το σιτηρέσιον, νά! Το κατάλαβες... Θα παίξης τους Ξεκουτιάρηδες ή θα πής άλλου να βρής φαγι. Και σου δίνω τον λόγο μου, ούτε εσύ, ούτε τα δυο κουτσούβελα, ούτε ο Γέρος δεν θα δούνε την κόρα της φραντζόλας μας, πριν πήτε το νάι.

— "Αν έχουν κ' οι άλλοι όσην θέλη-

σιν έχω εγώ, απήντησεν ή Γρατσιέλλα, θα νηστήσουν πολλόν καιρό το άσπρο σας ψωμάκι.

Ευχαριστώ πολύ, κυρία διευθύντρια. Κ' εγώ ενόμιζα πώς σας έκαμα να κερδίσετε ολίγη προμήθεια, αυτές τες ημέρες. Δεν απαιτώ όμως τίποτε δεν ζητιάνεψα ποτέ μου, αν και πολλές φορές επέπαισα και κατι παραπάνω... διότι επεινούσε και ο Γέρος. Υπάρχει όμως ένας Θεός για τους καλούς.

— Και ένας διάβολος για τους κακούς, ανέκραξεν ή Μαργαρώ, ή οποία είχε συγκρατηθή έως τότε.

"Αμα ήκουσεν ή Μουρμούρα αυτές τας λέξεις, έγινε κατακλινη. Η Γρατσιέλλα προσπάθησε να μη χαμογελάση, ενώ ο Πετρογιάννης έσπρωξε την αδελφήν του με τον αγκώνα του διά να την έμποδίση να εξακολουθήση. Αι δύο προκομμένες κυράδες έλλεισθησαν εις το τροχόκιτο της Βερτράνδαινας και ώραν πολλήν έσυζητούσαν. "Επειτα από όλιγον ήκούσθησαν και αι φωναι των ανδρών των και ή συζήτησις δεν είχε τέλος!

Εις αυτό το διάστημα, μέσα στην καμαρούλα της Γρατσιέλλας, άλλο συμβούλιον συνεκροτείτο. Ο Γέρος, ή εγγονή του, ο Πετρογιάννης και ή αδελφή του, συνεσκέπτοντο τί μέτρα έπρεπε να λάβουν διά ν' αποφυγούν αξιοπρεπώς και τας κακάς συμβουλάς που τους έδιδαν και τας στερήσεις που έπρόκειτο να τους επιβάλουν.

"Από τότε, δύο στρατόπεδα χωρισμέ να έγινεν ο θίασος: τέσσαρες και τέσσαρες: τέσσαρες δυνατοι από το ένα μέρος: οι Μουρμούρηδες και οι Βερτράνδοι: τέσσαρες αδύνατοι από το άλλο: ο Γέρος και τα παιδάκια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

ΔΙΑ ΤΟ ΨΩΜΑΚΙ

— Που είσαι, Μαργαρώ; — Είμαι στ' έκτό μέτρο. Θα κάμω δέκα απόψε, έως τες επτά.

— "Εξοχα, είπεν ή Γρατσιέλλα. Δεν θα πεθαίνωμε από σήμερα της πεινας...

— "Αρκεί μόνον να τα πουλήση ο Πετρογιάννης τα πανεράκια μας.

— Μείνατε ήσυχοι. Ξέρω σε ποιόν θ' αποταθώ.

— "Α! σε ποιόν;

— "Αλήθεια το λές, μικρούλα; Η μήπως σ' έστειλε να το αγοράσης κανένας περιβολάρης για να δένη μάτσα τα άνθη του;

— "Όχι, κύριε! το θέλωμε για να κάνωμε πανεράκια...

Ενώ έκαμνεν εκείνας τας έρωτήσεις ο άνθοπώλης, από μέσα του εκσκέπτετο: «Μά που τα είδα εγώ, αυτά τα παιδιά...» Και έπειτα επρόσθεσεν:

— "Έχω κ' εγώ κοριτσάκια της ηλικίας σας. Είθε από εδώ;

— Είμαστε περαστικοί, απήντησεν ή Γρατσιέλλα, εύγενώς μιν αλλά χωρίς πολλά λόγια, θα έχετε την καλωσύνη να μας πήτε, κύριε, πόσο κάνουν αυτά τα δύο δεμάτια;

— "Ενάμισυ φράγκο για τους άλλους, ένα για σας, ώμορφούλες μου.

— Ευχαριστώ πολύ, κύριε! αν καμμιά φορά ήμπορώ να σας ευχαριστήσω διαφορετικά, θα το κάμω με την καρδιά μου. Σας χαιρετώ, κύριε.

Ο έμπορος συνώδισε τα δύο κοριτσάκια έως την θύραν του, ψιθυρίζων μέσα στα δόντια του:

— "Ναί, κάπου σας έχω 'δη και προητέρα!

— Μαντεύεις βέβαια που μάς έχει 'δη, είπεν ή Μαργαρώ προς την σύντροφόν της, όταν άπεμακρόνησαν από το άνθοπωλείον.

— Πώς 'δχι; στ' θέατρον. Δεν άμφιβάλλω, αφού μάς ειπε πώς έχει κορίτσια της ηλικίας μας.

— Λοιπόν τότε, γιατί να μην του το πούμε; είπεν ή Μαργαρώ. "Εγώ, είχα μια όρεξι να το πώ! Τουλάχιστον, άμα λέμε στον κόσμο πώς είμαστε ήθοποιοί σε θέατρο, μάς νομίζουν κατι τι, ενώ έτσι...

— "Ετσι άποδεικνύομεν πώς ξέρομε να κρατούμε λόγια και τή θέσι μας, απήντησεν ή Γρατσιέλλα με γλυκύν τόνον. Με την σιωπήν κάμνει κανείς καλλίτερον σύστασιν του έαυτού του.

Και έπειτα, αλλάζουσα θέμα συνομιλάς, επρόσθεσε:

— Θ' άρχίσωμε τώρα την εργασία μας, χωρίς να χάνωμε τον καιρό μας. Και τα δύο κορίτσια επέστρεψαν προς τους άλλους δύο, οι όποιοι τα επεριμέναν.

"Η εργασία διενεμήθη ως εξής: Ο Γέρος που ήτο πολύ όπομνητικίς, έδενε μαζί τες άκρες του φαθιού ή Μαργαρώ με ένα κροσέ και ένα μικρό διχάλι έπλεκε την ψάθαν, ή Γρατσιέλλα την έμάζευε και έδινε το σχήμα, και ο Πετρογιάννης θα επήγαινε να πουλήση τα καλαθάκια.

"Στην καμαρούλα της Γρατσιέλλας, άλλο συμβούλιον συνεκροτείτο." (Σελ. 324, στήλ. α')

— Μά... στον φίλον μου, τον βιβλιοπώλην.

— Και πιστεύετε να τ' αγοράση;

— Είμαι βεβαία. Διότι θα του γράψω ένα γράμμα επεξηγηματικό. Και ο καλός αυτός κύριος δεν θα μ' αφήση στα στενά.

Πραγματικώς, μόλις είδαν ότι τους έφοβέρizen ή πείνα, έπιασαν την εργασίαν οι δουλευτάδες μας. Η Γρατσιέλλα είχε τρέψη με την Μαργαρώ εις εν άνθοπωλείον, και είχεν αγοράση με το τελευταίον φράγκον που είχεν άκμα, δύο δεμάτια φαθί για πλέξιμο.

— Κύριε, είπε προς τον άνθοπώλην, να μας το πωλήσετε όσον ήμπορείτε φθηνότερα, διότι το θέλωμεν για να εργαθώμεν και να βγάλωμε το ψωμί μας.

Η Μαργαρώ, όταν ή Γρατσιέλλα της έδειξε πώς να πλέξη την ψάθαν διά να γίνωνται από αυτήν κομψά καλαθάκια, με τόσον ζήλον έπιασε την εργασίαν, ώστε εις διάστημα τεσσάρων ώρών είχε κάμη κι δλας έξ μέτρα ψάθας. Τότε ή φίλη της εκάθησε κ' έγραψε το γράμμα της προς τον βιβλιοπώλην και επεφόρτισε τον Πετρογιάννη να το ρίψη εις το ταχυδρομείον. Το γράμμα έλεγεν:

«Κύριε και φίλτατε ευεργέτα,

«Θέλουν να μας βάλουν να παραστήσωμεν ένα από εκείνα τα άσχημα έργα, που δεν είνε δυνατήν να τα εγκρίνετε σεις. Πριν κάμω την άπόφασίν μου, θέλω να σας συμβουλευθώ. Έχω εις τον νούν μου δλας τας συμβουλάς σας και δλας τας ύποσχέσεις μου. Μου είπαν: «"Αν δεν υποχωρήσης, δεν έχει φωμί." Λοιπόν κ' έρεις εργαζόμεθα διαφορετικά διά να το κερδίσωμεν, κατασκευάζουμεν καλαθάκια.

«"Ισως δύνασθε να μας υποδείξετε μερικά σπίτια διά να πωλήσωμεν από τα καλαθάκια μας.

«Είχα μεγάλην επιθυμίαν να έλθω μόνη μου να σας είπω όλα αυτά αλλά το σπίτι σας είνε παραπολύ μακράν από το μέρος όπου έχομεν το θεατράκι μας, και θα έχανα παραπολύν καιρόν, και τώρα ο καιρός μας είνε χρήματα.

«Και έπειτα, είνε ακόμη άλλος ένας λόγος, τον όποιον μαντεύετε: εσεις είθε τόσον καλός, και θα μου προσεφέρατε μερικά χρήματα και... το γνωρίζω εγώ... έχω το ελάττωμα να είμαι υπερήφανη, και δεν θα τα έπερνα! "Αν δεν τα καταφέρωμεν να μας αγοράζουν τα καλαθάκια μας, θα σας παρακαλέσω να μου επιστρέψετε το βιβλιάριον του ταμειυτηρίου, που σας έδωσα να μου φυλάξετε, και θα το βάλωμεν εμπρός περιμένοντες να έλθουν καλλίτεροι ήμέραι.

« Η ευγνώμων προστατευομένη σας «Γρατσιέλλα.»

"Έδωκε την επιστολήν εις τον Πετρογιάννην, ενώ από τα στήθη της έβγαине βαθύς στεναγμός.

— "Ως να μας έλθη άπάντησις, είμαστε τώρα χωρίς πεντάρα! είπεν ή Γρατσιέλλα.

— Δεν έχετε πιά χρήματα, της είπεν ή Μαργαρώ, και γι' αυτό στενοχωρήσθε; Α! μάλιστα!

Και παίρνει δρόμον ή Μαργαρώ κατά τον κρυφώνα της. Ο Πετρογιάννης μιλιά! — διότι εγγώριζεν εν των προτέρων την ιδέαν της Μαργαρώς.

— "Όχι άλλοιμονον! δεν έχω πιά πεντάρα, είπεν ή Γρατσιέλλα. "Αμα μου περισσέη κανένα πεντόφραγκο, το στέλλω στον καλόν μου τον βιβλιοπώλην, και αυτός το βάζει εις το ταμειυτήριον διά λογαριασμόν μου. Μου είχε

κάμη τόσας συστάσεις να κάμνω οικονομίαν και να φυλάξω έτσι τα χρήματά μου, ώστε για τίποτε στον κόσμο δεν ήθελα να το παραλείψω.

— Νά, τι χρειάζεται για να μην πεθάνωμε της πείνας, είπεν ή Μαργαρώ,

ή όποια επέστρεψε τρεχάτη και εδθυμη. Και έδειξεν εις τους άλλους την μαύρη κάλτσα, την όποιαν εκουδούμισε διά ν' άκουσθη το περιεχόμενόν της. ("Επεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ [Κατά το γαλλικόν της Κας Α. Λατούς.]

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΑ.

Τί να συμβαίνη; ... Κ' έρωτάτε; Δεν θυμάσθε λοιπόν τή συμφωνία που έκαμε ο Αρχικυνηγός του Βασιλέως με τους δύο λευκούς οχονοδάτας; Δεν θυμάσθε που τους ύπεσχεθη να γερμίξη τα κυνηγετικά τουφέκια μόνο σφαίρες και χωρίς

Ο Αρχικυνηγός λοιπόν κρατά σαν τ'ιμιος άνθρωπος την ύπόσχεσί του κ' έτσι οι τουφεκίες του Κουκουμπιμπή είνε ακίνδυνες, σαν να πέφτουν στον άέρα.

Ο Βασιλεύς το παρετήρησε, παραξενεύθηκε, και είπε στον Αρχικυνηγό, που μετα βίας κρατούσε τα γέλια:

— Περιεργο πράγμα! Τί έπαθα σήμερα; Ρίχνω, ρίχνω και ακόμη δεν εκόκότωσα τίποτε!

Ο Αρχικυνηγός εδούθηκε από μια δύσκολη άπάντησι. Διότι εκείνη ίσα-ίσα τή στιγμή, εφάνηκε από μακρυνά ένας ελέφας.

— Νά, νά! Μεγαλειότατε! έφώναξε ο Αρχικυνηγός. Ένας ελέφας!

— Που είνε; έκαμεν εξαλλος ο Κουκουμπιμπής. Α! να τος! τον είδα! Καλώς μου τον τον φιλαράκο! Έλα, γρήγορα! Δός μου δω μια καραμπίνα! Μια μεγάλη

καραμπίνα, γεμάτη έως τή μπουκα! Γρήγορα!

Ο Αρχικυνηγός του έπαρουσίασε άμέσως ένα τρομπόνι γεμάτο ως τή μπουκα, — αλλά πάντα με μπαρούτι, — και ο Βασιλεύς το επήρε ψηλαφητά, με το πρόσωπο πάντα γυρισμένο προς τον κάμπο, για να μη χάση στιγμή από τα

μάτια του τον πολυπόθητο ελέφαντα.

Και είχε μια συγκίνησι! Τήν συγκίνησι εκείνη που αισθάνεται κάθε άληθινός κυνηγός στην κρίσιμη ώρα.

Η ΑΕΡΙΝΗ ΝΥΜΦΗ

Όταν ο μικρός Δήμος έτρωγε με ήσυ- χίαν και τάξιν εις τὸ τραπέζι, τὸ βράδυ, ἐγύριζε κ' ἔλεγε εἰς τὴν μαμὰ του·

— Μητερούλά μου καλή, μὴ στείλῃς τὸν Δήμο ἀπὸ τώρα νὰ κοιμηθῆ, παρὰ ἀφοσιέ τον νὰ δῆ τὸ φεγγάρι.

Ἡ μητέρα ἐχαμογελοῦσε, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐτύλιξε καλὰ μετὰ τὸ ἐπανωφόρι του, δια νὰ μὴ ἀρπάξῃ κανένα κρυολόγημα μετὰ τὴν βραδυὴν ὁροσίᾳ, τοῦ ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ κήπου.

Ὁ μικρός μας Δήμος, ἀντὶ νὰ τρέχῃ καὶ νὰ παίξῃ, ὅπως ἔκαμνε τὴν ἡμέραν, ἐσταύρωσε σοβαρώτατα τὰ χέρια του πίσω στὴν ράχιν, καὶ μετὰ τὴν μύτην του ὑψηλά, ἐκύτταζε τὸν οὐρανόν.

Τὰ ἄστρα, τὰ λαμπρά καὶ ἀμέτρητα, τὸν ἐμάγευσαν ἤθελε νὰ μπορούσε νὰ τὰ μαζεύσῃ καὶ νὰ κάμῃ με αὐτὰ μίαν φωτεινὴν ἀνοδοδέσμην διὰ τὴν μητερούλά του· διότι τὰ ἐνόμιζε πῶς ἦσαν λου- λουδιὰ τοῦ οὐρανοῦ.

Τοῦ κακοῦ ἐσκάλωνε καμμιὰ φορά καὶ ἀνέβαινε στὰ δένδρα τοῦ κήπου διὰ νὰ τὰ φθάσῃ· τὰ φωτεινὰ λουλουδιὰ ἐφαί- νοντο τότε ἀκόμη μακρύτερα.

Τὸ καλοκαίρι, ὅταν ἦτο φρόνιμο παι- δάκι τὴν ἡμέραν, ἐπερίμενε τὸ βράδυ τοῦ φεγγαρίου ὡς ἀνταμοιῶν τῆς εὐταξίας του. Ὅταν τὸ ἔβλεπε νὰ ἐμφανίζεταί μετὰ τὸ σῆμα τῆς ἡμισελήνου, ἐκτυποῦσε τὰ χεράκια του ἀπὸ τὴν χαρὰν του καὶ τὴν ἐκαμάρονε ποῦ ἐπρόχωροῦσε ἀργά- ἀργὰ εἰς τὸν οὐράνιον περικατὸν τῆς.

Ἡ χαρὰ του ὅμως δὲν εἶχεν ὄρια, ὅταν ἡ σελήνη φουσκωτῆ καὶ στρογ- γυλῆ, σὰν μεγάλο ἀσημένιο πεπόνι, ἀνέβαινε ὡς νὰ τὴν ἐτραβοῦσαν μετὰ ἕνα ἀόρατον σπᾶνον ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

— Κύτταξε τί ὠραῖος γλόμπος! τοῦ εἶχαν εἰπῆ κάποτε.

— Καὶ ποῦ εἶνε ἡ λάμπα του; πῶς φέγγει; — εἶχεν ἐρωτήσῃ.

Τώρα ὅμως δὲν τὸν ἐγελοῦσαν. Δὲν ἐπίστευε πιά πῶς ἦταν γλόμπος... Ἄλλὰ τί ἦταν ἀραγε: πεπόνι ἢ γυ- ναῖκα;

Καθὼς τὴν ἐκύτταζε, ἐνόμιζε πῶς ἔβλεπεν ἐπάνω εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀσημένιο πρόσωπον τὰ χαρακτηριστικὰ παχουλάς γυναικας, χαρακτηριστικὰ τὰ ὁποῖα καθὲ βράδυ κ' ἐγίνοντο ὠραϊότερα καὶ καθα- ρώτερα.

Ἐἶνα βράδυ, συννεφάκια στενόμακρα καὶ πουπουλένια ἐπαίχον τὸν κρουστὸ μετὰ τὸ φεγγάρι, καὶ ὁ Δήμος τὰ ἐζήλευε ποῦ εἶχαν αὐτὰ τὴν ἀδειαν νὰ παίζον καὶ νὰ διασκεδάζουν μ' ἕνα πρᾶγμα τό- σον ἀπαστο καὶ τόσον μακρυνόν. Ἐξα- φνα, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ συννεφάκια, ἀση- μένιος ἀκτίνες ἐχύθησαν καὶ ἦλθαν καὶ ἀκούσθησαν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ἐμπρὸς εἰς τὸ ἀγοράκι μας. Ἦσαν σὰν σκάλα

φωτεινὴ ἀπὸ τὴν γῆν ἕως τὸν οὐρανόν, καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν σκάλαν εἶδεν ὁ Δή- μος νὰ κατεβαίνῃ ἕνα πλάσμα ἐλαφρὸ σὰν φύσμη, καὶ φορέματα λεπτὰ σὰν τὸν ἀχνό, καὶ μετὰ πρόσωπο φωτεινὸ καὶ γλυκὸ σὰν τῆς σελήνης.

— Μὴ φοβάσαι, παιδάκι μου, εἶμαι ἡ Ἀερινὴ Νύμφη, καὶ τὸ καλὰτί μου εἶνε ἐκεῖ ψηλά, σ' ἐκεῖνο τὸ μαργαριταρένιο ἄστρο. Θέλεις νὰ πετάξῃς καὶ νάρθῃς μαζί μου; Θὰ σου δείξω πρᾶγματα ποῦ βλέπεις στ' ὄνειρό σου καθὲ βράδυ.

Καὶ καθὼς ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ νύμφη ἐσήκωνεν εἰς τὴν ἀγκαλιά της τὸ παιδάκι. Ὁ Δήμος, γοητευμένος καὶ ἐνθουσιασμένος, δὲν αἰσθάνεταί πλέον τὸ σῶμά του, καὶ θαρρεῖ πῶς τοῦ ἐφύτρω- σαν ἔξωφρα ἄστρα πτερά, καὶ πετᾷ.

Τὸ σπῆτι των, ὅπου φέγγει ἀμυδρὰ τὸ φῶς τῆς λάμπας, ὁ ὠραῖός των κη- πος, ἡ πολιτεία μετὰ τὰ κεραμίδια της, ὅλα χάνονται βαθυὰ εἰς τὴν ἄβυσσον καὶ τὰ μάτια των δὲν βλέπουν τὴν γῆν εἰς τὰ τέλους.

— Κύτταξε, παιδάκι μου, εἶπεν ἡ Ἀερινὴ Νύμφη, μετὰ μίαν φωνὴν σὰν κρυ- σταλλένια, περνοῦμε τὰ σύννεφα.

Καὶ, καθὼς περνοῦν, τὰ σύννεφα ἀ- νοίγουν, σχίζονται καὶ πάλιν ξανακλεί- ουν καὶ γυρίζουν γορρευτὰ κάτω ἀπὸ τὸν Δήμον, χωρὶς ν' ἀκούωνται διόλου.

— Μὴ φοβάσαι, παιδάκι μου. Αὐτὰς αἱ σπῆδες ποῦ πέφτουν σὰν βροχὴ ἐκεῖ κάτω, εἶνε κομμάτια ἀπὸ ἄστρα δύο μακρυνὰ ἀστράκια, ἐκεῖ ποῦ ἐπαίχον, ἐκτυπήσανε μετὰ τῶν, καὶ πόσον δυ- νατὰς ἦτον ὁ κτύπος, ὥστε ἐβγαλαν σπῆ- θες. Καὶ τώρα αὐτὰς αἱ σπῆδες ἐγίναν διήττοντες ἀστέρες, καὶ τρέχουν γρήγο- ρα στὴν γῆν, γὰρ νὰ φιλήσουν στὸ μέτωπο τὰ ὄρρανα παιδιὰ, ποῦ δὲν ἔχουν πιά μη- τέρα... Νὰ καὶ ὁ Κρίνος, μετὰ τὸ δακτυλίδι του... Νὰ καὶ ὁ Αὐγερινός, ποῦ μετὰ τὸ φῶς του διώχνει τοὺς λύκους γὰρ νὰ μὴν τρῶνε τὰ ἀρνάκια. Νὰ καὶ ὁ Ἄρης ποῦ ἔχει κατὶ ἀνθρώπους μετὰ μάτια με- γάλα σὰν γλίμπους τοῦ ἠλεκτρικοῦ.

Μὰ, νὰ καὶ ἡ δική μου χώρα, ἡ Σε- λήνη. Κύτταξε τὸ καλὰτί μου. Βίδες ποτέ σου ἄλλο ἔτσι ὠμορφο;

Βλέπει τὸ παιδάκι, καὶ μένει ἐστα- τικόν! Τὸ καλὰτί εἶνε σκαλιστὸ ὅλο ἀπὸ ἕνα πελόριο διαμάντι, καὶ οἱ τοῖχοι του εἶνε στολισμένοι μετὰ ἀνθη ἀπὸ ρουμ- πίνια καὶ ζαφείρια καὶ σμαράγδια καὶ περουζέδες... Παιδάκια φορεμένα μετὰ ροῦχα ἀπὸ ροδόφυλλα ἔρχονται, καὶ προσ- φέρουν εἰς τὸν καλεσμένον ὠραῖα ὀπω- ρικά καὶ γλυκὺτατα γλυκίσματα, καὶ κατόπιν ἀρχίζουν μαζί του τὸν χορὸν. Ὁ Δήμος δακρύζει ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν.

— Τί εἶνε αὐτὰ ποῦ ἔχεις στὰ μάτια σου; τὸν ἐρωτοῦν τὰ παιδάκια.

— Δάκρυα...

— Δάκρυα; Ἐμεῖς δὲν τα ξέρομε... Καὶ ὁ Δήμος ἐξυπνᾷ, τὴν σαιγιμὴν ποῦ γλυκοχαράζει. Ἀνοίγει τὰ μάτια του, καὶ βλέπει τὸ κρεββατάκι του καὶ τὴν καμαρούλά του, καὶ ἀρχίζει τὰ κλάμ- ματα...

Ἀπὸ τότε, καθὲ βράδυ, ὅταν ἡ φω- τεινὴ σελήνη προβαίνει εἰς τὰ οὐράνια, ὁ Δήμος περιμένει τὴν Ἀερινὴν Νύμ- φην. Ἀλλὰ, παιδάκια μου, αἱ νύμφαι καὶ αἱ νεράιδες μόνον μίαν φοράν φανε- ρώνονται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὁ Δή- μος ποτὲ πλέον δὲν θὰ τὴν ξαναδῆ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΕΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ ἀδελφῶν. — Μὰ, τότε μου, δὲν τὰ τρώγων ἕνα-ἕνα τὰ ἀγκάδια... — Μὰ, Νίνα μου, δύο-δύο 'δὲν μπορῶ... δὲν τὰ χωρεῖ τὸ στόμα μου...

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ ὄθρου τοῦ Μουσουργίου.

Μεταξὺ Ἀγάπης καὶ Ἀνανίας. — Ἀγάπη: — Ἄχ! Ἡ κυρία Διάπλασις μοῦ ἔδωκε νὰ τῆς ράψω αὐτὸ στὴ μηχανή, καὶ μη- χανὴ δὲν ἔχω... Τί νὰ κάμω; — Ἀνανίας: — Βκατάλαβα! Βύρισκεσαι εἰς ἀμνηστία...

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

Εἰς τὸ Τηλέφωνον, συνομιλοῦν δύο φίλοι. — Κώστα, πάρε μίαν στάσιν ὅποιαν θέλεις καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ ἀπὸ δὴ πῶς στέκεσαι. — Ὁ Κώστας λαμβάνει μίαν στάσιν παράδοτον καὶ φωνάζει: — Ἐλα, Μίκο, μάντευσε πῶς στέκομαι; Καὶ ὁ φίλος του ἐκαρδισμένος: — Σὰν θάλακας!...

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἐπιπέδου Ἀρχιλλέως.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

- 1. — Διαγωνισμὸς Σεπτακάματος, λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὁ- ρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ε. ε.).
2. — Διαγωνισμὸς Αὐσεων, λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 36ον φύλλον ε. ε.).
3. — Δημοφύεσιμα τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1905. (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 26ον φύλλον.)
4. — Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας, λή- γει τὴν 15 Σεπτεμβρίου (ἴδε τοὺς ὁ- ρους εἰς τὸ 33ον φύλλον.)
5. — Εἰκοστὴ Κυριακὴ, λήγει τὴν 1 Ὀκτωβρίου (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 39ον φύλλίδιον.)

Ἄνω προσεχῶς ἀποτελέσματα τῶν ληξάντων Διαγωνισμῶν: Αὐ- σεων, (Ἀπριλίου - Ιουλίου) καὶ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΤΟ ΑΣΤΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀπονέμεται μετὰ τῶν συγχαρητηρίων μου εἰς τὸν Νίκον Κατερινόπουλον, ὁ ὁποῖός ἀπὸ τοῦ 1902 μέχρι σήμερον ἔλαβεν εἰς διαφόρους Δια- γωνισμούς (Συγγραφικῶν, Καλλιγραφικῶν, Ποιη- ματος, Φωτογραφίας, Μεταφράσεως, Ἀσκήσεων καὶ Κυριακῆς,) Βραβεῖα καὶ Ἐπαίνους ἰσοδου- νακούντα μετὰ τὴν μονάδα.

ΕΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΟΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

38. — Ὁ Θερινὸς Ὀιδανός μοῦ γράφει δι- ἐν Ἀλασκάτοις τῆς Μ. Ἀσίας ὑπάρχει πτω- χῶν παιδίων πολὺ φιλοφύσων, τὸ ὅποδον ἐπι- θυμᾷ παρὰ πολὺ νὰ ἐγγράφῃ εἰς τὸν περιοδι- κόν μας. Ἰσως κανεὶς ἀπὸ τοὺς εὐπόρους συν- δρομητὰς νὰ θελήσῃ νὰ τὸ ἐγγράφῃ εἴτε ἀπὸ τώρα, εἴτε διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος. (Συνηδρμὴ ἐ- ξωτερικοῦ.)

Ἐλθε καὶ ἡ Γ' τριμηθία καὶ πολλοὶ τῶν φίλων μου, ἐκτὸς τῆς ὑποχρεωτικῆς σημειώσεως, εἶχαν τὴν καλοσύνην νὰ μοῦ στείλουν καὶ γε- νικὴν στατιστικὴν τῶν Βυθῶν τῆς Τριμηθίας αὐτῆς. Εὐχαριστῶ λοιπὸν τὸν Ἀστρον Ἀγά- πην, τὸν Μαγαρίνον Μερξέζην, τὸν Ἀμύμη- τον Γελοιοποῖον, τὸν Ὀθρον τοῦ Μουσουργί- ου, τὸ Ἄγμα τῆς Νίκης, τὸν Πομπαιὸν Ἐρ- μὴν καὶ τὸν Αἰλιον Ἀριστείδην — ἕως τώρα αὐτῶν ἔλαβα, — διὰ τοὺς κόπους που ἔκαμαν διὰ νὰ με βοηθήσουν.

Ἐλα τὴν συνηδρμὴν σου, Ἀνδοῦσα Νεῶ- τος [E], διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1906. Σ' εὐχα- ριστῶ διὰ τὴν τόσην προθυμίαν πραγματικῶς ἐπεσεύσε πολὺ ἐνωρὶς νὰ ἀνευθεύσῃ τὴν φιλίαν μας. Ἄλλὰ δὲν εἶσαι ἡ πρώτη. Εἰς τὸν κατα- λογον τοῦ 1906 εἶνε ἤδη γραμμένοι δεκατρεῖς ὥστε εἶσαι ἡ δεκάτη τετάρτη. Τὸ ἐπερίμενες αὐτὸ; ἀπὸ τώρα; ... Καὶ ὅμως!

Καὶ ἔχει ἐρωτήμα, Κερκυραϊκὸν Ροδάκινο [E], ὅτι θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς νὰ γνώρισω προ- σπικτικῶς ἕνα παλαιὸν καὶ πιστὸν φίλον μου σὰν εἶαι: Βραβεῖον ἔστειλε.

Τὸ εἶπε ἀνέκδοτον μοῦ διηγεῖται ἡ Ναυσι- κὰ [EE], ἐπ' εὐκαρίᾳ τῆς ἐκλείψεως: Μίαν φοράν ποῦ εἶνε πάλιν ἐκλείψων ἦλλον, αἱ χω- ρικὴ ἐνόμιζαν διὰ ἡλθε τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Κ' εἶνας ὅπ' αὐτοὺς εἶπε: «Ἐχω ἕνα φράγκο» δὲν πᾶς νὰ τὸ χαλάσω, μὴ χαλάσῃ ὁ κόσμος καὶ πάει χαμένος;»

Τὰ πρᾶγματα τῆς Ἀγῆς Ψυχῆς [E] φέτος τῆς ἦλθαν ἀνάποδα. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι τὸ καλο- καιρὶ εἶχαν διακοπὰς, αὐτὴ εἶχε τὰ περισσότε- ρα μαθήματα. Διότι ἐτοιμάζετο νὰ δώσῃ εἰσι- τηρίους ἐξετάσεις διὰ τὸ Ἀρσάκειον. Ἄλλ' ἐνῶ ἦταν ἐτοιμὴ ἀρρώστησε τὴν τελευταίαν ἡμέ- ραν καὶ δὲν ἠρόρησε νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας... Τί κακοτυχία! Τῆς εὐχόμεναι τοῦ χρόνου νὰ εἶνε εὐτυχέστερα.

Ἄσπρη ἡ Κυριακὴ σου, — μοῦ γράφει τὸ Ὑ- πέρ Πατριδός [EE], — εἶνε μοναδικὴ μέχρι τοῦδε, καὶ νὰ ἴδωμε μήπως μείνῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον καὶ δὲν κατορθώσῃ καμμιὰ ἄλλη νὰ τὴν ὑπερβῇ. Αὐτὸ, ὅχι! Ὅσον ὠραῖα καὶ ἐν ἧτο ἡ Ἰε' Κυριακὴ, αἱ ἔλαβα δὲ εἶνε καλλίτερα.

Μοῦ ὑπερῆρσεν ἡ ἐπιστολὴ σου, Τζῶν Μπούλλ [SE] καὶ μετὰ ἀπεζημίωσε διὰ τόσον και- ρὸν σιωπῆς. Ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ εἶ- σαι ταπεινὴ καὶ θὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα. Ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ χαρακίωμα τοῦ χαρτιοῦ σου, ποῦ σὲ ἀναγκάζει νὰ γράψῃς τὰς ἀράδες δυο- δυο, μ' ἔκαμε στὴν ἀρχὴ νὰ γομίσω διὰ ἐπι- στολὴν σου ἧτο ἕμμετρος. Κ' ἔλεγα μέσα μου μὰ τί στίχοι εἶνε αὐτοί;...

Ὁ Μέλλων Διπλωμάτης [EEE] μοῦ γράφει ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι. Τί ποιητικὰ ποῦ μοῦ το πε- ριγράφει, — καὶ ἄς μὴν εἶνε ποιητὴς σὰν με- ρικὸς φίλος σου. Σκέψετε ὅμως ἕνα ἄλλο, εἶνε ὁ μέλλων βουλευτὴς τῆς ἐπαρχίας, καὶ με- τριπορῶν λέγει: «Ἄς με χαίρωνται ἀπὸ τῶ- ρα! τέτοιοι παλαῖο βουλευτὴ πρώτη φορά θὰ ἴδου» — ἐκτὸς ἂν φρονιμώσω ἕως τότε... Μὰ τὸ ἐλπίζω...

Κοινὸν ψευδώνυμον μετὰ τῆς φίλης σου εἴμ- πορεῖ νὰ πάρῃ, Νηοῖς τοῦ Πηνειοῦ. Ἄλλὰ πρὸς τοῦτο θὰ πληρώσῃτε δρ. 2 (ἀπὸ 1 δρ. καθε- μίαν) καὶ συχνότως θὰ μοῦ ἐπληρώσῃτε μετὰ εἰ- εῖθονον θὰ εἰς στέλιον ταπεινότερα πρὸς τὸ κοινὸν ἢ εἰς ψευδώνυμον τετράδιον.

Διὰ τὴν 20ὴν Κυριακὴν πρώτη-πρώτη μοῦ ἦλθε ἡ ἀπάντησις τοῦ Φωτὸς τῆς Ναυτικῆς, τὸ ὅποδον ἀπάσχομαι. Ἐπειτα... βροχὴ, ποῦ δὲν ἔχει τελειωμὸν. Χρ! κανεὶς βλέπω δὲν φοβάται τὰ ποντίκια...

Πᾶς, δούκιον τῶν Σαλῶνων [EE]; Καὶ ἡ Εὐφημος Μυελία εἰς τὴν Κυριακὴν εἶνε κατὰ εἶ- καὶ πέρνει καὶ εὐσημα. Συλλογίσου πόσοι δὲν πέρνουσι οὐτὲ Εὐφημον Μυελίαν, ἐξ αἰτίας... τῶν ἐπεισοδίων. Αὐτὰ νὰ πῆς εἰς τὴν Κρεσὴν διὰ νὰ παρηγορηθῇ καὶ νὰ ξεναπαντήσῃ. — Διὰ τὸ ἄλλο ποῦ γράφεις διὰ σ' ἐβαρέθηκα. Ἐπὶ μ' ἐ- νοχλοῦν αἱ ἐπιστολαὶ σου καὶ τὰ λοιπὰ... εἰ! προτιμῶ νὰ σιωπῶμαι.

Πράγματα καὶ θαύματα, στίχους καὶ περὰ, γραφήματα καὶ ζωγραφίσματα, μοῦ ἔστειλεν ὁ Ἀμύμητος Γελοιοποῖός [SE] αὐτὴ τὴν ἔβδο- μάδα. Μὰ τὸ καλλίτερον ζεῦρετε εἰ εἶνε; Κάτι εὐφύεστατα Παιδικὰ Πνεύματα. Ὡς τὰ δημο- σιεύσασθαι καὶ θὰ τὰ ἴδῃτε.

Ὁ Ὀγῶς τοῦ Μουσουργίου [EE] ἔκαμεν ἕνα περιέρπον λογαριασμὸν. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους λέγει, ἕως τώρα ἀπονεμήθησαν 4733 Εὐ- στήματα. Λοιπὸν, ἐὰν ἠθέλαμε νὰ γράψωμεν τὰ [E] αὐτὰ τὸ ἐν καλύτερον τοῦ ἄλλου, θὰ ἐκάμα- μεν μίαν στήλην ὑπερβαίνουσαν κατὰ τὸ ὕψος τὴν ἐν ὁδῷ Σταδίου οἰκίαν Καλαμάρη. Πᾶς ὅς, φωνάται;

Ἰδαίε Δάκτυλε, [SE] σὲ παρέλειψεν ὁ τυπα- γρῶφος. Ἡ μεταφράσις σου ἦτο σημειωμένη διὰ τὸ Ἐκαίνου, μετὰ πέντε Εὐσθμα, — τὰ ὅποια καὶ σοῦ σημειῶνω ἔδω.

Τὸ Ἄγμα τῆς Νίκης [SE] καὶ ὁ Τῶνός Βε- ρικός [SE], εἶδαν τὴν «Κατοχὴν», τὸ ἔξοχον δράμα τοῦ κ. Βόσκου καὶ μοῦ γράφουν ἐρασιωτά- τας ἐντυπωστικῶς. Εἶνε πραγματικῶς ἕνα ἐθνικὸν ἔργον, τὸ ὅποδον ἐνθουσιάζει καὶ συγκινεῖ βαθύ- τασα τοὺς θεατὰς. — Καὶ ὁ «Μικρὸς Ἀόρδος» ἐπαίχθη εἰς τὴν Νεάπολιν μετὰ μὲγαν ἐπιτυ- χίαν, καθὼς ἀκούω.

Διὰ τὴν μετοικεσίαν τῆς 1ης Σεπτεμβρίου, ὁ Ἀστρον Ἀγάπης [SE], μοῦ ἔστειλε μίαν ὠ- ραίαν ἐπιστολὴν καὶ μίαν χαριτωμένην γελοῖο- γραφίαν. Τί κρῖμα νὰ μὴ μοῦ τὴν ἔστειλες νω- ρίτερα νὰ τὴν δημοσιεύσω! Εἶνε τόσον ὠραῖα, ποῦ ἔτσι μοῦ ἔρχεται νὰ τὴν φυλάξω διὰ τοῦ χρόνου.

Ἡ Ἐλικωνίης Παρθένος [SE] ἤρθε τὴν αἰτίαν τῆς νόσου διαπλαστικῶς. Εἶνε, λέγει, ἀπὸ τὸ πῶς... μέλι ποῦ περιέχοντα τὰ φύλλα μου. Καὶ αὐτὴ τώρα ὑποφέρει... Προπάν- τως ὅταν διαβῇ τοὺς Ἀκολουθούς καὶ τὸ «Τροχόσπιτον» καὶ δὲν εἴχηται ποῖον ἀπὸ τὰ δύο νὰ προτιμῶσῃ, σὰν τὸ παιδάκι ποῦ τὸ ρω- τεῖν ποῖον ἀγαπᾷ πῶς πολὺ, τὸν μπαμπὰ ἢ τὴν μαμὰ; — Ἐρῶ ὅμως ἕνα παιδάκι ποῦ ἀπεκρί- θη: «Καὶ τοὺς δύο πῶς πολὺ!»

Πολὺ ὠραῖα αἱ ἐπιστολαὶ σου, Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας [SE]. Ἐνωστικὸς ὅτι δὲν εἴμ- πορῶ νὰ κρατῶ τέτοιους λογαριασμούς: ἐὰν δὲν μοῦ ἐγραφῆς ἐπὶ δύο ἑβδομάδας, δὲν σημαίνει ὅτι εἴμπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς τὴν τρίτην ἑβδο- μάδα τρεῖς ἐπιστολάς. Φαντάσου ἐὰν δὲν μοῦ ἔγραφε κανεὶς ἕνα χρόνον καὶ μοῦ ἔστειλε δια- κίμας πέννητα δύο! Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ψευδωνύμου σου, Μελαῶ-

πικ [EE], μοῦ φαίνεται περίττη. Εἰς τὴν πρώ- την ἐρωτήσιν σου ἀπαντῶ ναι, εἰς τὴν δευτέ- ραν ὄχι. Γράφε μοῦ λοιπὸν συχνότερα, καὶ ἄς λείψουν τὰ ἐπεισόδια.

«Τὶ ὠραῖα ποῦ ἦτο ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ναυ- ἀρχου Νελοσίου!» μοῦ γράφει ἡ Μικρὰ Βιολί- στρια [EE]. Καὶ βέβαια ποῦ ἦτο ὠραῖα. Ἄν δὲν ἦτο, θὰ τὴν ἐδημοσίευσε ὁ κ. Φαίλιον; Ὁ- σον διὰ βραβεῖα, ἔχεις ἀκόμη καιρὸν φάσαι νὰ ἔχῃς ἐπιμονὴν καὶ ὑπομονὴν.

Ὁραῖα ἐπιστολάς μοῦ ἐγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Μικρὸς Ἀόρδος [E], Πλάτανος τῆς Κηφισίας [E], Διηγήτορας τῶν Συνηδρμῶν [EE], Μικρὸς Φαντασοκόπος [EEE], Σιγὴ τοῦ Ἀσώτου [IE], Σεληνολάτρης [EEE], Ἀγαπήτῳ Ἀγγελοῦ [EE], Ἐαρινὴ Ἐσπέρια [E], Ἐδοτὶς Μέλλων [EEE], Ρεμβά- ζουσα Ὀδονολόγος [EEE], Ἐρσθηδὸν Προ- σωπεῖον [SE], Ἐρωθόδοτος [EE], Γλαῦς τῆς Ἀθῆνης [EE], Ἀγνοῦτὰ τῆς Σωτηρίας [EE] Χειμῶνανθον [EEE], Ἄγμα τῆς Νίκης [SE] καὶ Χαρὰ τῶν Γονέων [E] κατεδουσι- αμένη μετὰ τὴν Κυριακὴν μας, ὅπως ὄλοι.

Ἐγερίνουσα τὰ ψευδωνύμα των, δέχο- μαί μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοῦ νέου μου φιλίου: Γαλανόσκου Κίμα (+ +) καὶ Τερ- ψιδέαν (Κ. Ν. Μ. καὶ μόνον ἀπὸ τὰ ὠραῖα ψευδωνύμα ποῦ προτείνεις, εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐνωσῇ πῶσιν καλοσθησίαν ἔχεις: σοῦ ἐνέκρινα αὐτὸ ποῦ ἐγράφες πρώτον.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ καταλλά- ξουν: ἡ Ἀργυρὰ Πανσέληνος μετὰ τὸ Χρυσολέ- ρουρον Ὀνειρον, Φίλην τῶν Ζῶων, Ναυσί- κῶν, Πάντα Γελοιστὴν καὶ Πιερωτὴν Βαρ- κοῦλιαν — ὁ Λιθῆς μετὰ τὴν Ἰριδα — ὁ Μαγα- μένος Μενεξῆς μετὰ τὸ Φίλημα τοῦ Κίματος, Ἀσώτος Φανίσιος, Βοσκοπόλιαν τοῦ Μικροῦ Αἵμου, Ἀστρον τοῦ Γάνου καὶ Φιλόλαον Λα- φροῦλιαν — ὁ Κυρίαρχος τῆς Χαλάρσεως μετὰ τὸ Χρυσολέρορον Ὀνειρον Ἀνάμνησιν τῆς Κα- ρύτου, Συριακὴν Σανθόλιαν, Ἐσπερίαν Ἀυ- ραν καὶ Φίλην τῶν Ζῶων — ὁ Ρεμβασμὸς μετὰ τὸ Στέμμα τῆς Ἑλλάδος, Δούκιον τῆς Χίου, Μικρὸν Βιολιστὴν, Τριπόλεμον καὶ Συρια- κὴν Ἀκτὴν — ἡ Ἀμαρτολὴ μετὰ τὸ Χρυσόν Μήλον καὶ Ἀοιδὸν τῆς Φλωρεντίας — τὸ Νη- πενθὲς μετὰ τὴν Δούκιον τῶν Σαλῶνων, Με- λαγχολικὸν Ἐρημίτην, Ἀστανίαν, Ψυχὴν τῆς Δέσβου καὶ Νηοῖδα τοῦ Πηνειοῦ — Ἀν- ρημύτην, Διέσφαλον Ἀετῶν, Χειμῶνανθον, Ἡλεκτρικὸν Σπυνηθῶν, καὶ Ψυμπετὴν Ἀσ- τῶν — ὁ Πομπαιὸς Ἐρμῆς

